

Arrest

nr. 266 252 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In 1396 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2017 in de Gregoriaanse kalender), tijdens een receptie in het oliebedrijf waar u werkte ter gelegenheid van het Suikerfeest, ontmoette u X, een voormalig parlamentslid dat op zoek was naar iemand die in de afdeling human resources van zijn bedrijven zou kunnen werken. Omdat u in het kader van uw professionele carrière contact zocht met mensen met invloed, gaf u hem uw contactgegevens. Enige tijd later, in de vierde maand van 1396 (juni/juli 2017), werd u door hem opgebeld. Hij vroeg u om de daarop volgende donderdag naar een bepaald complex in de wijk Saadatabad te gaan. Op het moment van de afspraak ging u naar het complex, waar u X en een meneer, die u met 'dokter' moest aanspreken, ontmoette. X zei u dat de 'dokter' een verantwoordelijke

voor human resources nodig had en dat hij hierbij aan u dacht. Hij stelde u ook een werkopdracht voor. U moest een moeilijk te contacteren fysicaspecialist met de naam G.E. (...) vinden en hem voor een gesprek uitnodigen. U aanvaardde de opdracht en bracht die tot een goed einde. Hierna werd u door de 'dokter' gecontacteerd die u feliciteerde met uw prestatie en u daarom voor een nieuwe opdracht uitnodigde. U moest naar een bepaald adres in Teheran gaan, waar u te horen kreeg dat u voor de nationale veiligheid tewerkgesteld zou worden: u moest informatie verzamelen over mensen die een gevaar konden zijn voor de nationale veiligheid. Sindsdien moest u verschillende personen zoals S.E. (...), uw vriend A.H. (...) en een buitenlander, Steve genaamd, schaduwden. Er werden u bij uw schaduwopdrachten ook bijkomende taken gegeven, zoals bijvoorbeeld het verwisselen van usb-sticks waardoor vermoedelijk bepaalde software op de computer van door u geschaduwde personen opgeladen kon worden of het plaatsen van af luisterapparatuur. Toen u in bahman 1396 (januari/februari 2018) hoorde dat E. (...), A.H. (...) en ook nog enkele andere mensen waren gearresteerd en dat E. (...) in de gevangenis zelfmoord had gepleegd, vermoedde u dat er een verband was met de door u uitgevoerde spionageactiviteiten, hetgeen in een daarop volgend contactmoment met de 'dokter' werd bevestigd. Hij zei u dat ze onder meer dankzij het verwisselen van een usb-stick door u veel informatie hadden verkregen. U vroeg hem of ze met die usb-stick misschien zelf bewijsmateriaal hadden gefabriceerd, waarop hij antwoordde dat u hen moest vertrouwen. Door de arrestaties van E. (...) en vooral uw vriend A.H. (...) vond u dat u door de 'dokter' werd misbruikt. De 'dokter' probeerde u evenwel te overtuigen om verder te gaan met uw missies en zei onder meer dat u zich geen zorgen moest maken omdat A.H. (...) wel zou vrij komen. U ging dan ook verder met uw activiteiten voor de groep van de 'dokter'. Zo bleef u onder meer Steve schaduwden en ging u op missie naar Turkije en Georgië. Intussen kwam A.H. (...) maar niet vrij. U liet de 'dokter' dan ook weten dat u niet langer voor hem en zijn groep zou werken. Hij zei u evenwel dat hij voor u een opdracht in Europa had, dat u in Europa het nieuws over A.H. (...)’s vrijlating zou horen en dat, als u uw Europese opdracht tot een goed einde zou brengen, u in Rusland een opleiding zou kunnen volgen. U repliceerde hierop dat, indien A.H. (...) na uw reis naar Europa niet op vrije voeten zou zijn, u een journalist zou spreken en hem alles zou uitleggen. Hierop regelde hij alles, maar gaf hij u geen informatie, zelfs geen basisinformatie, over uw opdracht, omdat deze volgens hem een hoog veiligheidsniveau had. U vond het echter raar dat u zelfs niet de minste informatie hierover kreeg, waardoor u begon te vermoeden dat de 'dokter' oordeelde dat u verbrand was en dat hij van u af wilde geraken. Eens uw visum geregeld was, vloog u naar Brussel. In Brussel kreeg u de opdracht om met de bus naar Keulen te gaan, hetgeen u ook deed. In Keulen, waar een dame u zou ophalen, was het echter alsof u vastgenageld in de bus zat: uw benen bewogen niet uit angst. U besloot niet uit te stappen en gewoon in de bus te blijven zitten. Onderweg hilde u. Een Afghaanse medepassagier troostte u en raadde u aan om in München om internationale bescherming te verzoeken, hetgeen u ook effectief deed. In Duitsland kreeg u een sms van de 'dokter' waarin hij u zei dat het nog niet te laat was en dat u nog steeds kon terugkeren. Aangezien u met een Belgisch visum was gereisd, was België verantwoordelijk voor de behandeling van uw asielverzoek. U werd dan ook naar België overgebracht, waar u op 4 april 2019 om internationale bescherming verzocht. Intussen gaat u ervan uit dat de 'dokter' weet dat u niet van plan bent om terug te keren en dat u hem verraden heeft. Nu leeft u in België met schrik en u verlaat uw straat en uw huis niet. Via uw tweelingzus vernam u dat A. (...), de schoonzoon van uw oudste zus die op het ministerie van defensie werkt, over u ondervraagd werd. U weet niet wat er bij terugkeer naar Iran met u zal gebeuren, maar u weet wel dat het Iraanse regime tegenstanders in het buitenland uit de weg kan ruimen. U vreest voor uw leven. U stipte tot slot nog aan dat u in België voor het aartsbisdom werkt. Hoewel u zelf niet katholiek bent, zou dit bij terugkeer problemen kunnen opleveren. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een foto van uw shenasnameh (geboorteboekje); een foto van de eerste bladzijde van uw paspoort, dat u onderweg in Duitsland heeft verloren; een kopie van uw melikaart (nationale kaart); foto's waarop G.E. (...) (samen met u), Steve (samen met u), A.H. (...) en E. (...) te zien zijn; en een attest van uw psycholoog d.d. 2 februari 2020 waaruit blijkt dat u het moeilijk had om u aan te passen aan het leven in het opvangcentrum en dat uw verplicht vertrek uit Duitsland voor u stress veroorzaakt heeft. Na uw tweede onderhoud maakte uw advocate nog wat opmerkingen over in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ blijkt immers dat u door een mannelijke protection officer en een mannelijke tolk wenste gehoord te worden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op het Commissariaat-generaal door een mannelijke protection officer en tolk gehoord. Gelet op wat voorafgaat

kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk vanuit Iran naar Europa werd gestuurd om een missie uit te voeren. Uw opeenvolgende verklaringen hierover zijn immers moeilijk in overeenstemming met elkaar te brengen. Over uw missie in Europa zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u hier in Europa informatie moest verzamelen over een Iraniër die hier tegen de veiligheid van uw land werkte. U wou deze opdracht evenwel niet uitvoeren en besloot om niet naar Iran terug te keren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter, in tegenstelling tot uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat u toch enige informatie had gekregen over uw opdracht in Europa, dat u nog geen informatie had gekregen over uw Europese missie, omdat deze volgens de 'dokter' een hoog veiligheidsniveau had. U vond dit raar, omdat u oordeelde dat u toch op zijn minst wat basisinformatie had moeten krijgen. Hieruit leidde u dan ook af dat u 'verbrand' was en dat de 'dokter' u niet meer kon gebruiken (CGVS II, p. 11). Aangezien u door deze incoherentie niet aangetoond heeft dat u daadwerkelijk naar Europa bent gekomen om een missie uit te voeren, blijkt uit niets dat u door het niet uitvoeren van de missie als verraadster zou kunnen worden bestempeld.

Dit blijkt tevens uit de uiterst gebrekkige informatie die u had over de ondervraging door de Iraanse autoriteiten van A. (...), de schoonzoon van uw zus Z. (...), over u. U bracht deze ondervraging, die u via uw zus A. (...) was te weten gekomen, ter sprake toen u gevraagd werd of de Iraanse autoriteiten u [sinds het afbreken van uw missie in Europa] hadden proberen te lokaliseren, maar u had er niet de minste informatie over. Zo wist u niet eens wanneer A. (...) werd ondervraagd en u veronderstelde enkel dat hij door het Ettelaat werd ondervraagd, maar zekerheid had u hierover niet. U beweerde nog dat u vragen over de inhoud van het verhoor had gesteld, maar uw zus A. (...) wilde hierop niet antwoorden: u dacht overigens dat A. (...) hierover zelf niet meer informatie had. U erkende dat, toen u het verhoor van uw aangetrouwde neef vernam, geen enkel initiatief genomen heeft om hierover meer te weten te komen. U was immers bang. Gewezen op de diverse mogelijkheden om op een discrete manier over dergelijke zaken te spreken, erkende u niet te weten of bijvoorbeeld WhatsApp door het Iraanse regime werd gecontroleerd en stipte u aan dat uw nicht, i.e. de echtgenote van A. (...), geen WhatsApp heeft en dat u A. (...)’s schoonmoeder, uw zus, slechts moeilijk kan bereiken omdat ze problemen heeft met haar toegang tot het internet. U gaf evenwel toe contact met haar te hebben. Gevraagd of u haar dan rechtstreeks gevraagd heeft wat er met haar schoonzoon was gebeurd, vroeg u zich luidop af waarom u dit had moeten vragen. Erop gewezen dat A. (...)’s ondervraging rechtstreeks aan u gelinkt was, repliceerde u dat A. (...) over zoiets toch nooit zou spreken. Aangezien de ondervraging u ter ore is gekomen – A. (...) sprak hierover met zijn echtgenote, die hierover sprak met haar moeder die op haar beurt uw zus A. (...) op de hoogte bracht –, kan deze repliek uiteraard niet overtuigen. Bovendien kan van iemand zoals u die beweerde in het verleden tijdens uw spionageopdrachten veel creativiteit aan de dag gelegd te hebben om deze opdrachten uit te voeren (CGVS I, p. 7-14; CGVS II, p. 4-11), niet worden aangenomen dat u er niet in zou slagen om op een creatieve wijze informatie over de inhoud van een verhoor van een familielid te verkrijgen. Erop gewezen dat, als u geen vragen stelt, u hierover ook geen informatie zal krijgen, antwoordde u dat u het risico niet wilde nemen, dat het u bovendien koud laat wat de Iraanse autoriteiten hem gezegd hebben en dat het helemaal niet uitmaakte wat ze hem gezegd hebben of wat ze over u denken (CGVS II, p. 12-14). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die in verband staan met de kern van zijn of haar vrees en had de inhoud van dit verhoor u inzicht kunnen verschaffen over het werkelijke risico dat u ten aanzien van de Iraanse autoriteiten zou lopen. Het loutere feit dat u nauwelijks informatie had over A. (...)’s ondervraging, nochtans belangrijk om uw effectieve risico bij terugkeer naar Iran in te schatten en nochtans door u vermeld als aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten u probeerden te lokaliseren, en de vaststelling dat de inhoud van dit verhoor u zelfs volledig koud liet waardoor u ook geen moeite heeft gedaan om hierover informatie te verkrijgen, ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van dit verhoor. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten u daadwerkelijk hebben proberen te lokaliseren of u effectief willen lokaliseren ten gevolge van uw beweerde afgebroken spionagemissie.

Dat u dit niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit uw bevreemdende houding sinds het moment waarop u besloot om in Europa om internationale bescherming te verzoeken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u bij terugkeer naar Iran voor uw leven te vrezen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.4). Op het Commissariaat-generaal gaf u aan ook in Europa bijzonder angstig te zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u vanuit België nog maar één keer met uw moeder had

gesproken, omdat het voor haar beter is niet veel over uw situatie en uw plaats te weten. Om dezelfde reden onderhield u niet veel contact met uw zus Z. (...) die in Iran verblijft (CGVS I, p. 3-4). Bij uw tweede onderhoud zei u voorts dat het Iraanse regime in het algemeen en de groep van de 'dokter' in het bijzonder u het zwijgen wilden opleggen en ervoor wilden zorgen dat u net als alle Iraniërs schrik had en met niemand over hetgeen u overkomen is zou praten. Het Iraanse regime is hier volgens u succesvol in. Toen u in het station van Nürnberg was, achtervolgde er iemand u constant. U was [in Duitsland] dan ook zo bang dat u het opvangcentrum niet verliet (CGVS II, p. 12). U leeft ook in België met schrik. U was ten tijde van uw verblijf in een opvangcentrum in België ongelooflijk bang, omdat daar allerlei mensen verblijven waardoor de kans groter was dat er ook iemand van het regime bij was. Nu verlaat u op een enkele uitzondering na uw straat en uw huis niet (CGVS II, p. 12; p. 16). U gaf ook aan te weten dat het Iraanse regime in staat is om in het buitenland tegenstanders te liquideren en u kende een voorbeeld van iemand die weigerde te spioneren en die gedood werd (CGVS II, p. 15; p. 17-18). Deze door u geschetste vrees, met name dat u ook in Europa voor het Iraanse regime bang bent, staat echter in schril contrast met uw houding op sociale media, waarvan u nochtans dacht dat ze door het regime in de gaten gehouden werden (CGVS II, p. 14). Zo verklaarde u zelf spontaan dat u ervan uitging dat de mensen met wie u te maken heeft heel goed weten waar u woont en wat u doet: als ze uw instagrampagina volgen, konden ze dit weten. U plaatst hier foto's op en als er gevraagd wordt waar de foto is gemaakt, antwoordt u dat ze in Mechelen getrokken werd. U heeft 256 volgers en u kent ze niet allemaal. Gevraagd waarom u een dergelijk risico nam om zo openlijk duidelijk te maken waar u verblijft, antwoordde u dat u toch een leven moest hebben, dat u toch niet ondergedoken leefde en dat u een open leven had. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u uw huis uit angst bijna niet buiten kwam, repliceerde u onder meer dat u toch niet aan iedereen over uw woonplaats kon liegen en dat het niet was omdat de foto in Mechelen was genomen dat u daar ook woonde. Hierop gevraagd of u het dan eigenlijk niet zo erg vond dat de Iraanse autoriteiten weten waar u bent, vroeg u zich af of u dan overal in de wereld met angst moest leven en u herhaalde dat u niets over uw verblijfplaats had gezegd: u zei enkel dat de foto in Mechelen was genomen (CGVS II, p. 15-16). Ook op linkedin, waar u een profiel heeft waarop ook uw Iraanse werkgevers vermeld staan, maakt u duidelijk dat u in België verblijft (CGVS II, p. 16). Uw houding, met name dat u enerzijds beweerde dat u ook in Europa doodsbang was van het Iraanse regime, waardoor u bijna niet buiten komt, en dat u al achtervolgd was geweest, maar dat u anderzijds grote risico's nam op uw sociale media waardoor u zelf veronderstelde dat de Iraanse autoriteiten uw verblijfplaats al achterhaald hadden, raakt kant noch wal. Dat u als ex-spionne die in het verleden naar eigen zeggen af luisterapparatuur zou hebben geplaatst, die aan een geschaduwde persoon een bril met een geheime ingebouwde camera zou hebben gegeven – hierbij is het overigens vreemd dat u die bril cadeau kon doen aan de door u geschaduwde Steve, die klaarblijkelijk problemen had aan zijn ogen, zonder dat hij een oogonderzoek had moeten ondergaan (CGVS II, p. 8) – en die ervoor zorgde dat er af luister software werd geüpload, zo onvoorzichtig en risicovol met uw sociale media omging hoewel u ook in Europa angstig beweerde te zijn, is hoegenaamd niet aannemelijk. Indien u daadwerkelijk in Europa voor het Iraanse regime bang was geweest, kan immers aangenomen worden dat u niet alleen in het echte leven, maar ook in het virtuele leven uiterst voorzichtig zou geweest zijn. Aangezien u beweerde dat de autoriteiten u door uw ongehoorzaamheid het zwijgen wilden opleggen waardoor u ook in Europa bijzonder bang was, en aangezien u uw uit uw angst voortvloeiende voorzichtige houding helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat de autoriteiten u door uw ongehoorzaamheid en door het opgeven van een missie u het zwijgen wilden opleggen opnieuw fundamenteel ondergraven.

Opvallend tot slot is dat, ondanks de door u beweerde angst ten aanzien van de Iraanse autoriteiten sinds uw aankomst in Europa, u hierover niets vertelde aan uw psycholoog. Uit het door hem opgestelde attest blijkt immers hoogstens dat uw angsten zijn ingegeven door uw leven in het opvangcentrum (de promiscuïteit, het moeilijke samenleven van personen uit verschillende klassen en culturen, het gebrek aan intimiteit, verbale agressie tussen bewoners, misplaatst gedrag van bewoners ten aanzien van vrouwen, etc.) en door andere stressfactoren zoals uw geforceerd vertrek uit Duitsland door de Dublinprocedure. Dat u ten aanzien van uw psycholoog enkel stressfactoren zoals uw geforceerd vertrek uit Duitsland en de moeilijkheden in het opvangcentrum vermeldde, klaarblijkelijk zonder hier te verwijzen naar uw angsten ten aanzien van het Iraanse regime ten gevolge van uw ongehoorzaamheid en het afbreken van een missie, komt bijzonder bevreedend over. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat, indien u werkelijk bang was van het Iraanse regime, u dit ook ten aanzien van uw psycholoog zou hebben geuit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aangetoond dat u daadwerkelijk bij terugkeer naar Iran door de Iraanse autoriteiten in het vizier zal worden genomen omdat u geweigerd zou hebben een spionageopdracht in Europa uit te voeren.

U gaf nog aan dat u in België voor het aartsbisdom werkt: u maakt koffie klaar en zet de zaal in orde, u poetst het restaurant, etc., maar bent zelf geen katholiek. U meende dat dit bij terugkeer naar Iran

problematisch zou kunnen zijn (CGVS II, p. 16). Deze blote bewering overtuigt evenwel niet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt in dit verband immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – u bent geen katholiek –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. De foto's laten enkel een aantal personen uit uw asielrelaas zien, maar kunnen op zich niet aantonen dat u als zelfverklaarde ex-spionne bij terugkeer naar Iran een vrees zou moeten koesteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van: “artikelen 48/3 en 48/6,§5 Vreemdelingenwet en van het artikel 17,§2 van het KB van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”.

Verzoekster stelt inzake de in de bestreden beslissing opgenomen motieven vooreerst “dat deze kritieken allemaal randaspecten van haar relaas betreffen die eigenlijk niet relevant zijn in de volledige beoordeling van haar aanvraag”.

Met betrekking tot de aan haar verweten tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, voert verzoekster vervolgens aan:

“Verweerder gaat daarbij uit van een verkeerde lezing van zijn eigen gehoorverslag. De link tussen het gebrek aan basisinformatie en het feit dat verzoekster zich verbrand voelde, kan niet worden afgeleid uit dit verslag dat letterlijk luidt:

(...)

Uit deze verklaring kan niet noodzakelijk een directe link worden gemaakt tussen het gebrek aan basisinformatie over de missie en het “Verbrand zijn”. Het is een veronderstelling die mogelijk is maar in deze vorm een loutere veronderstelling blijft.

Hoe dan ook, en essentiëler, is dat er geen werkelijke tegenstrijdigheid is tussen de beide verklaringen van verzoekster. Op de Dienst Vreemdelingenzaken kan een verzoekster om internationale bescherming geen uitgebreid betoog over zijn asielrelaas houden. Verzoekster kreeg niet de mogelijkheid om haar stelling te verduidelijken. Zij vermeldde dat zij “naar hier moest komen”, en wilde duidelijk maken dat dit in het kader van haar opdrachten voor de veiligheidsdiensten was, en niet voor andere doeleinden. Vandaar dat zij toevoegde dat het “om informatie te verzamelen over een Iranees” was. Al haar vorige opdrachten bestonden daar immers ook uit, zodat verzoekster op dat moment, in het kader van een beknopte samenvatting van haar relaas, deze algemene bewoordingen gebruikte, ook al wist zij in het geheel niet waaruit haar opdracht exact bestond, zoals zij naderhand in het kader van het gehoor bij verweerder heeft kunnen toelichten.

De vraag rijst bovendien in welke mate men bij de beoordeling letterlijk moet vasthouden aan de op de Dienst Vreemdelingenzaken genoteerde verklaring aangezien de kwestieuze zin duidelijk in slecht Nederlands is opgesteld (“een informatie”, “Iranees” i.p.v. “Iranier”).

Het lijkt op slordig werk van de rapporteur op Dienst Vreemdelingenzaken en/of de tolk.

Hoe dan ook is het niet ernstig om deze kritiek in de beslissing te vermelden indien verzoekster niet eens met deze vermeende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Artikel 17,§2 van het KB over de werking van het CGVS bepaalt immers:

(...)

Verzoekster werd inderdaad tijdens geen van haar beide lange verhoren bij verweerder op enig moment met deze vermeende tegenstrijdigheid geconfronteerd.

Ten overvloede merkt verzoekster op dat dit de enige tegenstrijdigheid is die verweerder heeft weerhouden.

Het is dan ook niet ernstig en zelfs kennelijk onredelijk om verzoekster te betichten van tegenstrijdigheden in haar relaas."

Aangaande de ondervraging van de schoonzoon van haar zus, doet verzoekster voorts gelden:

"Verzoekster kan dit argument niet aanvaarden.

Zij heeft in het verhoor meermaals aangegeven hoe moeilijk en gevaarlijk zij het vindt om haar familie in Iran te contacteren. In haar eerste gehoorverslag (blz 3 -4) heeft zij aangegeven dat zij geen contact heeft maar haar twee broers, met haar zus Z. (...) die in Iran verblijft slechts éénmaal, en met haar zus A. (...) die in Amerika verblijft af en toe. Ze gaf aan dat haar zus Z. (...) geen internet heeft en dat het via telefoon niet kan (ze bedoelt: omwille van het risico op af luisteren). Daarna vervolgde ze "Bovendien is het ook beter dat ze niet veel over mij weet".

Verzoekster wil haar familie dus liefst zo weinig mogelijk informatie geven over haar activiteiten voor de Iraanse staatsveiligheid, hetgeen logisch is gelet op het geheim karakter van haar activiteiten én gelet op het feit dat zij de Iraanse inlichtingendiensten ontvlucht is.

Haar familie weet dan ook niet dat verzoekster hier internationale bescherming vroeg (gehoorverslag II, blz. 12 en blz. 18).

Verzoekster doet dat uiteraard om haar familie zelf niet in problemen te brengen en ook om zichzelf te beschermen: hoe meer de familie weet, hoe meer ze kunnen bekennen aan de Iraanse autoriteiten over verzoeksters whereabouts.

Verzoeksters doet dit natuurlijk ook niet omdat zij bang is dat zijzelf of haar familie in Iran afgeluisterd wordt. Aangezien ze zelf voor de inlichtingendiensten heeft gewerkt kan ze perfect inschatten hoe groot dit risico is.

Zelfs als het niet zeker is of en in welke mate dit gebeurt, is het toch logisch dat verzoekster het zekere voor het onzekere neemt en uiterst discreet blijft ten aanzien van haar familie.

Zoals zij zelf aangeeft in het verhoor (gehoorverslag II, blz. 14): "alle manieren waar u het over heeft zijn sociale media die geblokkeerd zijn ofwel sommige sociale media die vrij te gebruiken zijn, kunnen door het regime gecontroleerd worden".

Dat verzoekster in een volgend antwoord eerlijk erkent dat zij niet zeker weet of Whatsapp gecontroleerd wordt door het regime, doet er niet toe. Ze houdt de mogelijkheid open en wenst daarom liever geen risico's te gebruiken.

Het is dan ook opnieuw kennelijk onjuist om hieruit een desinteresse af te leiden, en zeker niet in die mate dat het automatisch zou moeten leiden tot de ongeloofwaardigheid van haar volledige relaas.

Het klopt wel dat verzoekster heeft aangehaald dat het haar "koud laat" (opnieuw: nadat ze eerst aangeeft dat ze het risico niet wil nemen) wat ze gezegd hebben, (blz. 14, gehoorverslag II), en uiteindelijk leidt het haar tot de stelling: "Welke baat heb ik daarbij (nl. dat zij zelf weet of het Iraanse regime weet dat zij in België is), behalve dat ik meer en meer schrik zal hebben".

Verzoekster heeft daar uiteraard een punt: het vragen naar informatie is extreem risicovol voor zowel haarzelf als voor haar familie, en bovendien levert het haar weinig nuttige informatie op. Zelfs als het Iraanse regime weet dat zij zich in België bevindt, dan kan zij zich niet inbeelden dat er veiligere plaatsen zijn dan in de Europese Unie te verblijven. Door de Dublin verordening heeft zij bovendien niet het recht om zich naar een andere Unie lidstaat te begeven."

Vervolgens gaat verzoekster in op haar vrees in België en haar activiteiten op de sociale media. Zij wijst op haar eerder aangehaalde verklaringen en geeft aan dat zij enerzijds angst heeft voor het Iraanse regime in Europa, doch anderzijds en tegelijkertijd beseft dat zij op weinig plaatsen veiliger kan zijn dan in Europa.

"Deze gevoelens komen soms tegenstrijdig over, hetgeen niet abnormaal is. Waar van een verzoekster om internationale bescherming in zekere mate rationele handelingen mogen worden verwacht, is het niet verplicht en alleszins niet onmogelijk om tegenstrijdige gedachten en gevoelens te koesteren.

Dat verzoekster echter wordt verweten zich publiekelijk op social media te manifesteren, hetgeen met het bovenstaande in tegenstrijd zou zijn, is echter onjuist.

Verweerder maakt haar dit verwijt maar brengt in het administratief dossier slechts één enkele uitprint bij van haar "linked in" account, waarop vermeld wordt dat zij zich in België bevindt, zonder enig bijkomend detail over haar verblijfplaats.

Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een zeer extraverte bekentenis die tegenstrijdig is met haar angst. Het Iraanse regime, of althans de veiligheidsdiensten waarbij zij was tewerkgesteld, hebben immers zelf haar ticket en visum naar België geregeld. Deze informatie was dus al gekend voor het Iraanse regime. Bovendien mag verondersteld worden dat de Iraanse inlichtingendiensten voldoende basiskennis hebben van de basisregels van de Europese verordeningen inzake asielrecht, om te weten dat verzoekster door het visum voor België verplicht was om haar verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Verzoekster wordt bovendien verweten dat zij op haar Instagram account foto's van Mechelen post (zonder dat echter in het dossier enige foto aanwezig is). Doch uit het feit dat verzoekster meedeelt in het gehoorverslag dat zij antwoordt dat een welbepaalde foto in Mechelen is genomen, zonder dat meer duidelijkheid is over de context waarin dit gebeurd is, zonder dat verzoekster vermeldt dat zij in Mechelen verblijft, laat staan haar exacte adres meedeelt, en zonder te weten wie deze informatie kan bekijken, kan toch moeilijk ernstig worden afgeleid dat verzoekster op een onverantwoorde manier indiscreet is.

Verzoekster heeft tijdens haar gehoor meegedeeld dat zij 256 volgers heeft die zij weliswaar niet allemaal persoonlijk kent maar zij voegt geen nieuwe mensen toe sinds zij in Europa is.

Er is geen enkele indicatie van het gegeven dat één van deze volgers lid is van de Iraanse veiligheidsdiensten. Verzoekster werd daaromtrent ook niet verder verhoord door verweerder. Maar zoals zij zelf aangeeft: zelfs als dit nog het geval is, kan men uit het loutere feit dat verzoekster op één enkele, niet nader geduide foto aangeeft dat deze in Mechelen is genomen, niet afleiden dat zij daardoor op een onverantwoorde, of met haar angst niet overeenstemmende manier haar huidige verblijfplaats prijsgeeft."

Verzoekster vervolgt:

"Dat verzoeksters psycholoog haar vrees daaromtrent ook niet vertelt, doet daaraan alleszins geen afbreuk. Uit het niet vermelden in een attest van een psycholoog kan niet worden afgeleid dat dit onderwerp tijdens de vertrouwelijke gesprekken met de psycholoog niet werden besproken. Hoe dan ook kan verzoekster wel meedelen dat zij geen goed gevoel had bij de psychologische sessies en dat zij na opmaak van het voorgelegde rapport geen verdere sessies bij deze psycholoog heeft gevolgd."

Betreffende de motieven inzake haar werk voor het aartsbisdom in België, stelt verzoekster verder:

"Verzoekster heeft nooit beweerd dat de kern van haar vrees in geval van terugkeer gelinkt is aan het feit dat zij voor het aartsbisdom werkte. Zij is ook niet bekeerd tot het christendom.

Voor zover verweerder aanhaalt dat zij niet ernstig kan voorhouden dat zij om deze reden zal vervolgd worden, wijst verzoekster er op dat dit ook niet de reden is waarom zij vervolging vreest in geval van terugkeer naar Iran."

Verzoekster voert voorts aan:

"Verzoekster meent dat verweerder een volledig foutieve inschatting heeft gemaakt van haar relaas.

Uit het haar gehoorverslag blijkt dat zij op extreem gedetailleerde wijze kan getuigen over de activiteiten die zij deed in opdracht van de Iraanse geheime dienst. Zij legt op secure wijze uit hoe zij eerst getest werd naar haar betrouwbaarheid, en daarna hoe zij werd aangemaand om contact te leggen met de milieuactivisten die allen behoorden tot de kennissenkring van haar vriend A.H.K. (...), hoe zij hen afluisterde en een geheugenstick met wellicht intrusieve software aan hen overhandigde, en hoe zij kort daarna allen opgepakt werden.

Ze getuigt verder hoe ze daarna gechanteerd werd om verder te werken met nieuwe opdrachten, en hoe haar werd voorgehouden dat haar vriend K. (...) daarna in vrijheid gesteld zou worden. Finaal zou dit gebeuren terwijl ze een opdracht uitvoert in Europa. Het is dan ook niet ten onrechte dat verzoekster vreesde dat zij "verbrand" was, en in Europa zou verdwijnen.

Het blijkt immers dat K. (...) op heden nog steeds niet is vrijgelaten.

Over de rechtszaak van K. (...) werd immers gepubliceerd in verschillende rapporten en door mensenrechtenorganisaties."

Verzoekster citeert vervolgens uit algemene landeninformatie en benadrukt dat haar verklaringen en haar relaas overeenstemmen met de hierin genoemde personen, gegevens, feiten en details. Zij vervolgt:

"Uit al deze informatie blijkt dat verzoeksters verklaringen worden gestaafd door informatie die tot in de details door verschillende media en mensenrechtenorganisaties wordt bevestigd.

Dit bevestigt uiteraard volledig de geloofwaardigheid van haar verklaringen, en het is frappant dat verweerder, die toch een gedeelde bewijslast heeft, niet eens de moeite heeft gedaan om deze informatie op te zoeken. Nochtans heeft het verweerder zeven maanden gekost om na het tweede gehoor van verzoekster een beslissing te nemen.

Verzoekster had dan ook verwacht dat haar verklaringen grondig waren gecheckt en afgemeten aan objectieve informatie. Het verbaast dan ook zeer dat het administratief dossier van verweerder uit niet meer bestaat dan een COI Focus met zeer algemene informatie over de behandeling van terugkeerders naar Iran door hun nationale autoriteiten en uit een uittreksel van een rapport waaruit blijkt dat bekeerlingen tot het christendom in geval van terugkeer weinig kans op vervolging kennen. Dit terwijl verzoekster niet eens heet aangehaald dat zij bekeerd is.

Het tekent hoezeer verweerder focust op randaspecten van het relaas van verzoekster (contact met katholieke kerk in België, vage verwijten over haar gebruik van sociale media, niet-empathische verwijten over het gebrek aan contact met haar familie), terwijl over de fundamentele elementen van haar relaas, nl. haar activiteiten voor de Iraanse veiligheidsdiensten, die het overgrote deel van haar beide gehoren hebben gedomineerd, met geen woord wordt gerept. Meer nog, verweerder blijkt zich zelfs niet de moeite te getroosten om het waarheidsgehalte van dit relaas te verifiëren aan de hand van objectieve bronnen.”

Verzoekster wijst nog op de inhoud van artikel 48/6, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geeft aan:

“In casu blijkt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de relevant feiten van verzoeksters asielrelaas (tak a) van deze bepaling).

Met de door verzoekster voorgelegde documenten (foto's waarop zij samen met de veroordeelde betrokkenen te zien is), en met haar volstrekt geloofwaardige verklaringen over de kern van haar relaas, de spionageopdrachten, wordt niet gesproken, (tak b) van deze bepaling).

Om deze redenen meent verzoekster dat verweerder het onderzoek naar haar dossier op incorrecte en alleszins niet-pertinente wijze heeft gevoerd, waardoor cruciale elementen om de gegrondheid van haar vrees in geval van terugkeer naar Iran te kunnen beoordelen, niet werden onderzocht.

Verzoekster meent dan ook dat het artikel 48/3 juncto art. 48/6, §5 Vreemdelingenwet geschonden zijn.”

2.2. Verzoekster vraagt op grond van het voorgaande:

“In hoofdde:

De bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchteling,

In meest ondergeschikte orde:

De bestreden beslissing nietig te verklaren, en het dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op een aanvullend onderzoek van verzoekers asielaanvraag”.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een aantal persartikels en algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 2-6).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar met recht wordt gemotiveerd dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. De motieven dienaangaande worden, gezien verzoekster deze in het geheel niet aanvecht of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ blijkt immers dat u door een mannelijke protection officer en een mannelijke tolk wenste gehoord te worden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op het Commissariaat-generaal door een mannelijke protection officer en tolk gehoord. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Deze problemen

en vrees zouden zijn voorgesproken uit de spionageactiviteiten die zij voorheen zou hebben uitgevoerd en die zij zou hebben geweigerd nog verder te zetten.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster bezwaarlijk afbreuk kan doen aan de veelheid aan motieven die inzake de voormelde, door haar aangevoerde feiten en vrees zijn opgenomen in de bestreden beslissing door deze op algemene wijze te trachten minimaliseren en deze boudweg af te doen als betrekking hebbende op “*randaspecten*” van haar relaas. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven hebben namelijk stuk voor stuk betrekking op de kernelementen van het aangevoerde relaas en op essentiële elementen met betrekking tot de aangevoerde vrees en nood aan internationale bescherming.

Verder wordt, inzake de concrete, door verzoekster aangehaalde feiten en vrees, in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk vanuit Iran naar Europa werd gestuurd om een missie uit te voeren. Uw opeenvolgende verklaringen hierover zijn immers moeilijk in overeenstemming met elkaar te brengen. Over uw missie in Europa zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u hier in Europa informatie moest verzamelen over een Iraniër die hier tegen de veiligheid van uw land werkte. U wou deze opdracht evenwel niet uitvoeren en besloot om niet naar Iran terug te keren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter, in tegenstelling tot uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat u toch enige informatie had gekregen over uw opdracht in Europa, dat u nog geen informatie had gekregen over uw Europese missie, omdat deze volgens de ‘dokter’ een hoog veiligheidsniveau had. U vond dit raar, omdat u oordeelde dat u toch op zijn minst wat basisinformatie had moeten krijgen. Hieruit leidde u dan ook af dat u ‘verbrand’ was en dat de ‘dokter’ u niet meer kon gebruiken (CGVS II, p. 11). Aangezien u door deze incoherentie niet aangetoond heeft dat u daadwerkelijk naar Europa bent gekomen om een missie uit te voeren, blijkt uit niets dat u door het niet uitvoeren van de missie als verraadster zou kunnen worden bestempeld.”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre zij zich in dit kader beroept op de schending van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), dient vooreerst te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster met de voormelde tegenstrijdigheid niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van dergelijke tegenstrijdigheden is tijdens de persoonlijke onderhouden zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoekster overeenkomstig artikel 17, § 2 van het PR CGVS moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster ruimschoots de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Zij heeft deze mogelijkheid daarenboven uitgebreid benut.

Voor zover verzoekster in dit kader in het verzoekschrift de weergave van haar gezegden bij de DVZ in twijfel tracht te trekken, zich de vraag stelt in welke mate men hieraan kan vasthouden aangezien “*de kwestieuze zin duidelijk in slecht Nederlands is opgesteld*” en beweert dat het lijkt alsof de verklaring van de DVZ en de vragenlijst tot stand kwamen door “*slordig werk van de rapporteur op Dienst Vreemdelingenzaken en/of de tolk*”, dient te worden opgemerkt dat verzoekster hiermee hoegenaamd niet concreet aantoonde of aannemelijk maakt dat haar voormelde verklaringen, zoals opgenomen in de vragenlijst, foutief zouden zijn vertaald of genoteerd. Verzoekster gaf aan de tolk die haar bij de DVZ bijstond bij het afnemen van haar verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Bovendien gaf zij aan dat zij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk of de communicatie, hetgeen zij naliet te doen (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure). Daarenboven werden haar verklaringen en de inhoud van de vragenlijst, waaronder haar voormelde gezegden, bij de DVZ aan haar voorgelezen in het Farsi, waarna zij deze uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf zij aan dat deze juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien gaf verzoekster, die daarenboven een kopie van de vragenlijst ontving, bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en maakte zij er geen melding van eventuele problemen of fouten in de notering van haar verklaringen. Integendeel gaf zij er, inzake haar gesprek bij de DVZ, aan: “*Dat was een gewoon gesprek, niets op aan te merken (...)* De dossierbehandelaar heeft het beeldscherm naar mij gedraaid, die heeft alles voorgelezen en de fouten

zijn eruit gehaald. Ik vermoed dus dat alles klopt" (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeksters voormelde verklaringen bij de DVZ waren bovendien duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en niet mis te verstaan. Zij gaf er op spontane wijze en in duidelijke bewoordingen aan dat zij naar Europa zou zijn gestuurd om informatie te verzamelen over een Iranier die alhier actief was en werkte tegen de veiligheid van haar land, dat zij deze opdracht echter niet wilde uitvoeren en dat zij besloot om niet naar Iran terug te keren. Zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing en in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, is zulks weldegelijk en manifest in strijd met haar latere gezegden bij het CGVS; gezegden waaruit verzoekster *nota bene* zelf citeert in het onderhavige verzoekschrift. Bij het CGVS beweerde verzoekster namelijk dat zij in het geheel geen informatie kreeg, zelfs niet de minste basisinformatie, over haar opdracht in Europa. Zij voegde bovendien toe dat zij het gevoel had dat haar opdrachtgever niets meer aan haar had, dat zij niet meer gebruikt kon worden en dat zij 'verbrand' was.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Dit blijkt tevens uit de uiterst gebrekkige informatie die u had over de ondervraging door de Iraanse autoriteiten van A. (...), de schoonzoon van uw zus Z. (...), over u. U bracht deze ondervraging, die u via uw zus A. (...) was te weten gekomen, ter sprake toen u gevraagd werd of de Iraanse autoriteiten u [sinds het afbreken van uw missie in Europa] hadden proberen te lokaliseren, maar u had er niet de minste informatie over. Zo wist u niet eens wanneer A. (...) werd ondervraagd en u veronderstelde enkel dat hij door het Ettelaat werd ondervraagd, maar zekerheid had u hierover niet. U beweerde nog dat u vragen over de inhoud van het verhoor had gesteld, maar uw zus A. (...) wilde hierop niet antwoorden: u dacht overigens dat A. (...) hierover zelf niet meer informatie had. U erkende dat, toen u het verhoor van uw aangetrouwde neef vernam, geen enkel initiatief genomen heeft om hierover meer te weten te komen. U was immers bang. Gewezen op de diverse mogelijkheden om op een discrete manier over dergelijke zaken te spreken, erkende u niet te weten of bijvoorbeeld WhatsApp door het Iraanse regime werd gecontroleerd en stipte u aan dat uw nicht, i.e. de echtgenote van A. (...), geen WhatsApp heeft en dat u A. (...)’s schoonmoeder, uw zus, slechts moeilijk kan bereiken omdat ze problemen heeft met haar toegang tot het internet. U gaf evenwel toe contact met haar te hebben. Gevraagd of u haar dan rechtstreeks gevraagd heeft wat er met haar schoonzoon was gebeurd, vroeg u zich luidop af waarom u dit had moeten vragen. Erop gewezen dat A. (...)’s ondervraging rechtstreeks aan u gelinkt was, repliceerde u dat A. (...) over zoiets toch nooit zou spreken. Aangezien de ondervraging u ter ore is gekomen – A. (...) sprak hierover met zijn echtgenote, die hierover sprak met haar moeder die op haar beurt uw zus A. (...) op de hoogte bracht –, kan deze repliek uiteraard niet overtuigen. Bovendien kan van iemand zoals u die beweerde in het verleden tijdens uw spionageopdrachten veel creativiteit aan de dag gelegd te hebben om deze opdrachten uit te voeren (CGVS I, p. 7-14; CGVS II, p. 4-11), niet worden aangenomen dat u er niet in zou slagen om op een creatieve wijze informatie over de inhoud van een verhoor van een familielid te verkrijgen. Erop gewezen dat, als u geen vragen stelt, u hierover ook geen informatie zal krijgen, antwoordde u dat u het risico niet wilde nemen, dat het u bovendien koud liet wat de Iraanse autoriteiten hem gezegd hebben en dat het helemaal niet uitmaakte wat ze hem gezegd hebben of wat ze over u denken (CGVS II, p. 12-14). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die in verband staan met de kern van zijn of haar vrees en had de inhoud van dit verhoor u inzicht kunnen verschaffen over het werkelijke risico dat u ten aanzien van de Iraanse autoriteiten zou lopen. Het loutere feit dat u nauwelijks informatie had over A. (...)’s ondervraging, nochtans belangrijk om uw effectieve risico bij terugkeer naar Iran in te schatten en nochtans door u vermeld als aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten u probeerden te lokaliseren, en de vaststelling dat de inhoud van dit verhoor u zelfs volledig koud liet waardoor u ook geen moeite heeft gedaan om hierover informatie te verkrijgen, ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van dit verhoor. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten u daadwerkelijk hebben proberen te lokaliseren of u effectief willen lokaliseren ten gevolge van uw beweerde afgebroken spionagemissie."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat zij enerzijds beweerde dat A. naar aanleiding en in het kader van haar problemen zou zijn ondervraagd, doch anderzijds dienaangaande niet de minste informatie kon verstrekken, zelfs niet wist wanneer, door welke dienst en waarover hij werd ondervraagd en klaarblijkelijk niet eens had geprobeerd en geen initiatief had getoond om hierover meer te weten te komen, doet weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Met haar loutere herhaling van de verklaringen die zij reeds eerder, bij het CGVS, aflegde ter verklaring van dit gegeven, doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. Evenmin doet zij aan deze vaststellingen ook maar enigszins afbreuk met haar uitleg dat zij haar familie liever geen informatie geeft over haar (voormalige) activiteiten en verzoek om internationale bescherming. Zij had zich namelijk

eveneens eenvoudigweg kunnen (proberen te) informeren over het voorgaande zonder hen hierover meer informatie te verstrekken. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming bovendien worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster klaarblijkelijk naliet dit te doen, zich in het geheel niet informeerde en het kennelijk ook niet de moeite vond om zich zelfs maar te proberen informeren over de ondervraging van A., alsmede dat zij op deze wijze naliet zicht te (proberen) krijgen op cruciale informatie ter inschatting van haar vrees bij een terugkeer en in Europa, getuigt van een bijzonder verregaand gebrek aan interesse voor en kan hoegenaamd niet worden gerijmd met haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Tekenend in dit kader is het feit dat zij zelf niet eens leek in te zien doch zich luidop afvroeg waarom zij naar het voorgaande had moeten vragen, dat zij aangaf dat het haar koud liet wat de Iraanse autoriteiten tegen A. zeiden en dat het haar helemaal niet uitmaakte wat deze autoriteiten zeiden of over haar dachten.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Dat u dit niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit uw bevreemdende houding sinds het moment waarop u besloot om in Europa om internationale bescherming te verzoeken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u bij terugkeer naar Iran voor uw leven te vrezen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.4). Op het Commissariaat-generaal gaf u aan ook in Europa bijzonder angstig te zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u vanuit België nog maar één keer met uw moeder had gesproken, omdat het voor haar beter is niet veel over uw situatie en uw plaats te weten. Om dezelfde reden onderhield u niet veel contact met uw zus Z. (...) die in Iran verblijft (CGVS I, p. 3-4). Bij uw tweede onderhoud zei u voorts dat het Iraanse regime in het algemeen en de groep van de ‘dokter’ in het bijzonder u het zwijgen wilden opleggen en ervoor wilden zorgen dat u net als alle Iraniërs schrik had en met niemand over hetgeen u overkomen is zou praten. Het Iraanse regime is hier volgens u succesvol in. Toen u in het station van Nürnberg was, achtervolgde er iemand u constant. U was [in Duitsland] dan ook zo bang dat u het opvangcentrum niet verliet (CGVS II, p. 12). U leeft ook in België met schrik. U was ten tijde van uw verblijf in een opvangcentrum in België ongelooflijk bang, omdat daar allerlei mensen verblijven waardoor de kans groter was dat er ook iemand van het regime bij was. Nu verlaat u op een enkele uitzondering na uw straat en uw huis niet (CGVS II, p. 12; p. 16). U gaf ook aan te weten dat het Iraanse regime in staat is om in het buitenland tegenstanders te liquideren en u kende een voorbeeld van iemand die weigerde te spioneren en die gedood werd (CGVS II, p. 15; p. 17-18). Deze door u geschetste vrees, met name dat u ook in Europa voor het Iraanse regime bang bent, staat echter in schril contrast met uw houding op sociale media, waarvan u nochtans dacht dat ze door het regime in de gaten gehouden werden (CGVS II, p. 14). Zo verklaarde u zelf spontaan dat u ervan uitging dat de mensen met wie u te maken heeft heel goed weten waar u woont en wat u doet: als ze uw instagrampagina volgen, konden ze dit weten. U plaatst hier foto’s op en als er gevraagd wordt waar de foto is gemaakt, antwoordt u dat ze in Mechelen getrokken werd. U heeft 256 volgers en u kent ze niet allemaal. Gevraagd waarom u een dergelijk risico nam om zo openlijk duidelijk te maken waar u verblijft, antwoordde u dat u toch een leven moest hebben, dat u toch niet ondergedoken leefde en dat u een open leven had. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u uw huis uit angst bijna niet buiten kwam, repliceerde u onder meer dat u toch niet aan iedereen over uw woonplaats kon liegen en dat het niet was omdat de foto in Mechelen was genomen dat u daar ook woonde. Hierop gevraagd of u het dan eigenlijk niet zo erg vond dat de Iraanse autoriteiten weten waar u bent, vroeg u zich af of u dan overal in de wereld met angst moest leven en u herhaalde dat u niets over uw verblijfplaats had gezegd: u zei enkel dat de foto in Mechelen was genomen (CGVS II, p. 15-16). Ook op linkedin, waar u een profiel heeft waarop ook uw Iraanse werkgevers vermeld staan, maakt u duidelijk dat u in België verblijft (CGVS II, p. 16). Uw houding, met name dat u enerzijds beweerde dat u ook in Europa doodsbang was van het Iraanse regime, waardoor u bijna niet buiten komt, en dat u al achtervolgd was geweest, maar dat u anderzijds grote risico’s nam op uw sociale media waardoor u zelf veronderstelde dat de Iraanse autoriteiten uw verblijfplaats al achterhaald hadden, raakt kant noch wal. Dat u als ex-spionne die in het verleden naar eigen zeggen af luisterapparatuur zou hebben geplaatst, die aan een geschaduwde persoon een bril met een geheime ingebouwde camera zou hebben gegeven – hierbij is het overigens vreemd dat u die bril cadeau kon doen aan de door u geschaduwde Steve, die klaarblijkelijk problemen had aan zijn ogen, zonder dat hij een oogonderzoek had moeten ondergaan (CGVS II, p. 8) – en die ervoor zorgde dat er af luistersoftware werd geüpload, zo onvoorzichtig en risicovol met uw sociale media omging hoewel u ook in Europa angstig beweerde te zijn, is hoegenaamd niet aannemelijk. Indien u daadwerkelijk in Europa voor het Iraanse regime bang was geweest, kan immers aangenomen worden dat u niet alleen in het echte leven, maar ook in het virtuele leven uiterst voorzichtig zou geweest zijn. Aangezien u beweerde dat de autoriteiten u door uw ongehoorzaamheid het zwijgen wilden opleggen waardoor u ook in Europa bijzonder bang was, en aangezien u uw uit uw angst

voortvloeiende voorzichtige houding helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat de autoriteiten u door uw ongehoorzaamheid en door het opgeven van een missie u het zwijgen wilden opleggen opnieuw fundamenteel ondergraven.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven in het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij gaat in haar betoog namelijk volledig voorbij aan de pertinente en terechte vaststelling dat zij zelf duidelijk aangaf ervan uit te gaan dat het regime de sociale media in de gaten hield, dat zij zelf eveneens in niet mis te verstane bewoordingen aangaf dat zij ervan uitging dat de mensen met wie zij te maken zou hebben heel goed wisten waar zij woont en wat zij doet en dat zij zelf in duidelijke bewoordingen te kennen gaf dat zij zulks eenvoudigweg konden weten indien ze haar instagrampagina volgden. Dat verzoekster enerzijds beweerde dat zij ook in Europa doodsbang was voor het Iraanse regime, dat zij daardoor reeds werd achtervolgd, dat zij daardoor bijna niet buiten kwam en dat zij daardoor haar straat en haar huis op een enkele uitzondering na niet verliet doch dat zij anderzijds dergelijke grote risico's nam op de sociale media, risico's op basis waarvan zij zelf veronderstelde dat de Iraanse autoriteiten haar verblijfplaats reeds hadden achterhaald, raakt, zoals met reden wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kant noch wal. De voormelde vaststellingen doen aldus weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de vermeende vrees van verzoekster ten overstaan van de Iraanse autoriteiten.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Opvallend tot slot is dat, ondanks de door u beweerde angst ten aanzien van de Iraanse autoriteiten sinds uw aankomst in Europa, u hierover niets vertelde aan uw psycholoog. Uit het door hem opgestelde attest blijkt immers hoogstens dat uw angsten zijn ingegeven door uw leven in het opvangcentrum (de promiscuïteit, het moeilijke samenleven van personen uit verschillende klassen en culturen, het gebrek aan intimiteit, verbale agressie tussen bewoners, misplaatst gedrag van bewoners ten aanzien van vrouwen, etc.) en door andere stressfactoren zoals uw geforceerd vertrek uit Duitsland door de Dublinprocedure. Dat u ten aanzien van uw psycholoog enkel stressfactoren zoals uw geforceerd vertrek uit Duitsland en de moeilijkheden in het opvangcentrum vermeldde, klaarblijkelijk zonder hier te verwijzen naar uw angsten ten aanzien van het Iraanse regime ten gevolge van uw ongehoorzaamheid en het afbreken van een missie, komt bijzonder bevreemdend over. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat, indien u werkelijk bang was van het Iraanse regime, u dit ook ten aanzien van uw psycholoog zou hebben geuit.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij laat uitschijnen dat zij deze vrees ten overstaan van haar psycholoog wel zou hebben vermeld doch dat de psycholoog in kwestie naliert deze in het neergelegde attest te vermelden, dient immers te worden opgemerkt dat deze verklaring bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat een psycholoog een dermate cruciaal en ernstig element in het kader van de geattesteerde angst en stress onvermeld zou laten terwijl deze wel melding zou maken van de overige, voormelde factoren, is immers hoegenaamd niet geloofwaardig. Dit klemt nog des te meer nu verwacht kon worden dat, zo verzoekster deze vrees ten overstaan van de psycholoog in kwestie wel zou hebben vermeld en deze psycholoog desalniettemin naliert deze te vermelden in het attest, verzoekster dit, ook indien zij geen goed gevoel had bij de sessies en deze niet meer verderzette, zou hebben rechtgezet en aan deze psycholoog een rechtzetting of nieuw, volledig en correct attest zou hebben gevraagd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, meer bepaald om te concluderen dat verzoekster haar voormalige spionageactiviteiten niet aannemelijk maakt, dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom en de omstandigheden waarin verzoekster deze activiteiten zou hebben stopgezet en dat evenmin enige geloofwaardigheid kan worden toegekend aan de problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

De persartikels en de algemene informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dat verzoeksters verklaringen omtrent de in deze informatie vernoemde personen, gegevens, feiten en details stroken met de inhoud van deze informatie, kan verder geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen en om verzoeksters persoonlijke betrokkenheid, als spionne, bij de in deze informatie besproken personen en feiten aannemelijk te maken. Verzoekster kan, ook indien haar verklaringen stroken met deze informatie, namelijk ook een andere dan de hoger aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden band vertonen met de personen in kwestie en met deze personen zelfs helemaal geen (duurzame) band hebben. Dergelijke informatie kan immers eenvoudigweg worden opgezocht en ingestudeerd. Verzoekster kan, mede gelet op deze vaststelling, geenszins volstaan met haar verwijzing naar de louter

algemene informatie in kwestie om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet op concrete en dienstige wijze worden aangevochten of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. De foto’s laten enkel een aantal personen uit uw asielrelaas zien, maar kunnen op zich niet aantonen dat u als zelfverklaarde ex-spionne bij terugkeer naar Iran een vrees zou moeten koesteren.”

Ten aanzien van de door verzoekster neergelegde foto’s, kan bijkomend worden opgemerkt dat deze de nodige bewijswaarde ontberen. Foto’s kunnen namelijk eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Hoe dan ook bevatten deze foto’s slechts een momentopname en kunnen deze in scène zijn gezet. Op een aantal van deze foto’s wordt verzoekster niet afgebeeld. In zoverre verzoekster op de andere foto’s wordt afgebeeld met een aantal van de personen die zij aanhaalde in het kader van haar asielrelaas, dient verder te worden vastgesteld dat hieruit hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat verzoekster een duurzame band met deze personen zou vertonen; laat staan dat hieruit zou kunnen blijken welke de aard van deze band zou zijn. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat zij ten gevolge van deze vermeende band heden ook maar iets zou dienen te vrezen. Dat zulks niet het geval is, blijkt daarenboven genoegzaam uit het gegeven dat verzoekster het nodig achtte om de hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielmotieven op te dissen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing, in zoverre verzoekster in België werkzaam is voor het aartsbisdom, met recht wordt gemotiveerd:

“U gaf nog aan dat u in België voor het aartsbisdom werkt: u maakt koffie klaar en zet de zaal in orde, u poetst het restaurant, etc., maar bent zelf geen katholiek. U meende dat dit bij terugkeer naar Iran problematisch zou kunnen zijn (CGVS II, p. 16). Deze blote bewering overtuigt evenwel niet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt in dit verband immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – u bent geen katholiek –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel bevestigt zij uitdrukkelijk dat zij niet bekeerd is, dat haar vrees bij een terugkeer niet gelinkt is aan voormelde werkzaamheden voor het aartsbisdom en dat dit geen reden is waarom zij vervolging vreest bij een terugkeer naar Iran.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT